

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' נשא ט' סיון תשפ"ה

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס' 761

פנינים יקרים

הנה ידוע שישים רבוא נשמות ישראל וכמו כן אותיות התורה כידוע שאורייתא קוב"ה וישראל חד הוא דישראל הן הן גופי התורה, וידוע שבאורייתא ברא קוב"ה עלמא שהן אותיות ואין לך דבר בעולם בלתי אותיות המחיה אותו שבם מאמרו של הקב"ה, ואם האותיות הם בהעלם ואינם ניכרים הנה האדם המדבר קודם שמדבר דבר מה, האותיות הם בכח ואינם ניכרים. (פרי הארץ)

בת קול שיוצאת מהר חורב וכו' הם אותיות התורה שבכל אדם הוא מכריז ומזכיר אותו בכל יום ומי שאינו שומע הבת קול דהיינו שאינו מזכירו או לו מעלבונה של תורה שבתוכו. (פרי הארץ)

במצות ההגבלה ומצות הפרישה הן כנגד שני הענינים העיקריים של מתן תורה עליונים ירדו למטה כמש"כ וירד ה' על הר סיני ותחתונים למעלה כמש"כ ואל משה אמר עלה אל ה', וכן הוא בעבודת כל איש ישראל שהתורה דורשת מאתו שני דברים הפכיים מצד אחד להשתוקק לעלות אל ה' ולהתקרב אליו יתברך בכל יכולתו ומאידך לזכור שתכלית ענין התורה הוא להוריד את השכינה למטה שקדושתו תשכון בעולם הזה הגשמי בכל עניניו וצרכים הגשמיים. (פנינים מכ"ק האדמו"ר מליובאוויטש)

שבועות נקרא בחז"ל בשם עצרת לפי שאין בשבועות שום מצוות מיוחדות כשאר החגים (מצה סוכה שופר וכו') וכל ענין היום טוב הוא רק בעצירה מעשיית מלאכה. (קדושת לוי)

הא דאומרים בשבועות זמן מתן תורתנו הוא רק בזמן הזה שלפי חשבון קביעת החדשים המסור בידינו חג השבועות חל לעולם בששה בסיון שבו ניתנה תורה לישראל אבל בזמן שהיו מקדשין החדשים על פי הראיה היה אפשר שחג השבועות לא יהיה ביום מתן תורה רק בחמישים לעומר ויתכן שמתן תורה היה נב יום לצאתם ממצרים. (שו"ע האדמו"ר הזקן)

במשנה ברורה (סו"ס תצד) מביא טעם לאכילת מאכלי חלב בשבועות זכר ליום מתן תורה אכלו מאכלי חלב לפי שעה עד ששחטו ובשלו מאכלי בשר הכנה רבה ועוד אפ"ל דלכו"ע בשבת ניתנה תורה ולא יכלו לשחוט בו ביום. (גאולת ישראל)

משה רבינו היה הדעת של כל ישראל שהם שישים רבוא נשמות, והנה המן היה בזכות משה (תענית ט) להחיות את ישראל בלחם מן השמים שהוא הטעם הרוחני ומפני שמה היה רוחני כן היתה שפעת מזונו לכל ישראל. (ת.ו. קלה)

איתא במסכת שבת (פו ע"ב) יומא קמא לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא, שמעתי בשם כ"ק אדמו"ר מהרי"ם מגור שחולשא דאורחא הוא מעמלק אשר קרך בדרך, עוד נראה בזה כוונה עמוקה כי ענין רפידים שרפו ידיהם מן התורה היה מחמת ראותם שהם קרובים להר סיני ועדיין אינם מרגישים בעצמם שיהיו ראויים לקבל התורה ובשביל זה היו בעצמם כמתיאשים ורפו ידיהם, אך זה חטא כי (ברכות י ע"א) בהדי כבשי דרחמנא למה לך והאדם אין לו רק למלאות את צווי השי"ת ולהאמין שבודאי עצת ה' היא תקום ובשביל חטא זה בא עמלק שורש השקר להטעות את האדם בחשבונות שקר נגד האמונה כי כל קליפת עמלק הוא מקור השקר והבן. (שם משמואל)

בענין קבלת עול מלכות שמים כתוב "בזאת יבא אהרן אל הקודש" עול מלכות שמים נקרא זאת כי זאת הפתח והשער להכנס לכל עניני עבודת השי"ת, והפשטות היא להגדיר האדם את עצמו בדברים פשוטים מה שמוצא לפי שכלו ולבו. (ברכת אברהם - קטע ממכתבו)

אגרות קודש ממורנו ורבנו זיע"א

לכבוד...

ט' חשון תשמ"ה

הדחייה זו עצמה באה מן טבע האדם האומר לו היום עשה כך ומחר תשוב. ובכל יום מתחדש עליו ואומר לו 'מחר', ויש מחר לאחר זמן. ועצם הדחיה לאחר זמן היא מדרכי היצר ותכסיסיו להוליך שולל את האדם במשך שני חייו, ואם נשמעים לו הרי מוותרים מראש על עצם המאבק להמיר את הטבע עם דביקות הבורא יתברך.

כי רק עצם ידיעתו הברורה את עצם מהותו, בחינתו ומדרגתו, ובהירות עוצם הסכנה שהוא שרוי בתוכה, ומשום כך הוא זועק ומשווע לצור העולמים שיעמוד לימינו להושיענו בעת מצוקתו - זאת הדרך המביאה אל הדביקות. ומי שדבוק בבוראו, הרי אינו חסר כלום, כי כלום חסר בבית המלך מלכו של עולם.

שמחתי לשמוע כי השיחות של אמונה שדיברנו השפיעו עליך ולו במשהו. עליך לדעת כי אין להתיימשך כלל, אפילו כשנופלים ושוב נופלים, כי זהו טבע האנוש שאין לו שום יסוד מעצמו, ולכן הוא בבחינת נופל, כמ"ש "סומך ה' לכל הנופלים" (תהלים קמה, יד). כי האדם יצא ממעי אמו עם טבעו הנקרא 'רע' על ידי בוראו, כמ"ש "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ח, כא), והוא מלווהו כל ימי חייו ואינו יכול להשתחרר ממנו. ברם, על ידי טבעו זה, ורק על ידו, הוא יכול להגיע לדביקות של הבורא יתברך שמו בכל הרף-עין של ימי חלדו עלי אדמות, על ידי בירור עוצם סכנתו, והזדקקותו לרחמי המרובים בכל נשימה ונשימה. וזהו המאבק של החיים שאין לדחות אותו אפילו לשעה קלה, ולא כל שכן לשנה הבאה. כי

[תע"ס א"י/ע"ז]

לכבוד

ט' חשון תשמ"ה

כשורה, תמיד אנו צריכים למצוא את הדרך לדון אותו לכף זכות, למצוא בו את המעלות ולא רק חסרונות. בגלל שכולנו לדאבונו לוקים בחסרונות. זה הוא הטבע שלנו שאתו באנו לאויר העולם. ולכן אין לנו לבוא בטענות על אף אחד. ומה שנדמה לנו שאנו קצת יותר טובים, זו הטעיה עצמית, כי ככה יותר נעים לנו לחשוב, וזה כביכול מרגיע אותנו. אבל האמת היא שאנו רחוקים מאד מהדמות שהיינו צריכים להיות. ועל כן הדבר הטוב ביותר הוא - לשתוק.

את מכתבך קראתי בתשומת לב מרובה, במיוחד מה שכתבת אודות המחלוקת שיש לך עם בנך הגדול שיחי', שזה למעלה משלוש שנים אינכם מדברים זה עם זה. ואני מבין שהדבר הזה הוא כאב גדול במשפחה. הדרך הסלולה שחכמינו ז"ל לימדו אותנו היא "שמאל דוחה וימין מקרבת" (סוטה מז.), פירוש הדבר, שהקירוב לילדים צריך להיות ביד הימנית, במידה הרבה יותר מרובה מאשר להכות אותו. אפילו בזמן שהילד נוהג שלא

אגרות קודש ממורנו ורבנו זיע"א

עליו אור של קדושה, וזה מקרין אל תוכם של אלה שנמצאים בסביבתו. ואז, כמובן, כבר לא צריך לדבר, ההתנהגות שלו מדברת מעצמה ללא אומר ודברים, וכולם מקשיבים לה בגודל דרך ארץ ויראת הכבוד.

הבה נקוה שהקב"ה יראה לכם את הדרך הנכונה, ותזכו לאחדות השלימות, ויהיה לכם הרבה נחת וברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם, אמן כן יהי רצון.

נשאלת השאלה: איך אפשר להשאיר את הילד הפקר, להניח לו ללכת בדרכים לא טובות, ולשתוק?!

התשובה היא: כאשר אדם עובד עם עצמו לבדו לדעת את מצבו האמיתי בחיים, ע"י שהוא מחפש להכיר את עצמו היטב, והוא רואה כמה הוא עצמו נצרך לרחמים וחסדים מהקב"ה במדה כ"כ מרובה, והוא עובד על עצמו באמצעות המידות שלו. ממילא מתחיל להאיר

ח"י חשון תשמ"ח

תפילתי לך ה' עת רצון, אלוקים ברוב חסדך ענני באמת ישעך" (תהלים סט, יד). ואין יאוש בעולם כלל, כי אין להתיאש מן התפילה לעולם, כי לפניו יתברך תמיד עת רצון, כי לא שייך ההפך אצל הבורא, אלא שהטבע מסתיר ומעלים, ואם מתעקש בתפילתו הרי הוא משבר את מסך המבדיל ומיד נתגלה הרצון העליון ונעשה לו רצונו, אמן כן יהי רצון.

בקשר ללימודך, הרי כל מה שאת מוצאת לנכון שתצמח מזה התקדמות בעבודה ובלימוד הרי כדאי לרכוש המקצוע בחיים, וכדאי לנצל הכל. ועל הכל העיקר הוא התפילה והתחנונים לפני בוראנו ית"ש, שיחונן אותנו האמונה, והכח להאבק נגד כל מה שמפריד את האדם מצור מחשבתו ושורש חיותו, ומיד שזוכה האדם לאמונה נעשה הכל למישור.

ואני מאחל לך שהשי"ת ישפיע עליך ברכה והצלחה בכל מעשה ידיך, ויתן לך הכח להחזיק מעמד בתוך גלי הזמן, ותזכי לאור האמונה, והשי"ת יזמין לך במהרה זיווגך ההגון והנכון, ותזכי להקים בית נאמן בישראל מתוך רוב נחת והרחבת הדעת, אמן.

לכבוד

בנוגע לאחותך אשר היא נמצאת לדברך במצב נפשי קשה, משום שהיא חשוכת ילדים, וגם האפשרות לאימוץ של ילוד נורמלי קלושה, על כן נפשה עליה דווה, ה' ירחם.

ובאמת, שכל אדם באשר הוא שם, כלומר, באיזה מצב שהוא שרוי, אף כשלא זכה עדיין לפרי-בטן, נשאר לו תמיד האפשרות למצוא נוחם ואושר בהאמונה, המביאה את האדם למעלת הדביקות בהבורא יתברך שמו, שהיא היא המדריגה העליונה והנשגבה ביותר של תקות האנוש, אשר כל חפציד לא ישוו בה, ושום תענוג מתענוגי החיים אינו מגיע אפילו לאחוז אחד מיני אלף של התענוג העליון של דביקות הבורא ית"ש.

כי האדם בהיותו נתון בעולם הזה, עולם העשייה - עולם הגשמי, קשה לו מאד להשיג השגה כל דהו בבחינת הדביקות שהיא כולה רוחנית, כי אם באמונה. והאמונה היא להאמין בפשיטות כי הכל ממנו ומידך נתנו לך, וההכנעה לפניו לקבל הכל באהבה ובשמחה. והאמונה היא גם התפילה, להתחנן לפניו שיתן את הכח לקבל זאת בשמחה, כי זוהי העבודה הקשה מאד מאד. וזאת היא הבחינה של "ואני

המשך פצוצים יקרים

שבועות זמן ידיעת השם וידעתם כי אני ה' גמר מיציאת מצרים, כתוב אתה הראת לדעת וכו' איתא ברש"י שבשעת מתן תורה פתח השי"ת את שבעת הרקיעים, וכשם שקרע את העליונים כך קרע את התחתונים לכות בני ישראל לידע את ה', אתה הראת לדעת התרגום אתחזית שניתן הכח לבני ישראל ולדעת פני ה' שישאר מה אצלו.

הגיד כ"ק אדמו"ר מפשיסחא זצ"ל ועל וידעת וכו' אין עוד שהידיעה שיש לאחד ואין לשני לכל אחד ידיעה בפני עצמו ולכן איתא שאם היה חסר לא יכול לקבל התורה, ולכל אחד יש חלק מיוחד, את הראת לדעת ואח"כ מן השמים לכל הדורות ואיתא אתפשותא דמשה בכל דרא יש כוחו של משה רבינו וזכות אבות שיכולים להמשיך לדעת את ה' וכו'.

איתא בתיקוני זוהר (ו, כא) בזמנא דלית לה לשכינתא אתר תמן בקביעו איהי אולת במקרה ודא איהו כל הקובע מקום לתפלתו וכו' כמה דנשמתי עבדין הכי שריא שכינתא עמהון נשמתא דאיהי קבועה בצלותא או באורייתא איהי אתר קבוע לשריא בה שכינתא אבל נשמתא דלית לה קביעות בצלותא או באורייתא אלא אי אודמנא לה במקרה הכי איהי שריא עלה במקרה הסיוע של השכינה בקביעות.

מעמד הר סיני שנוכל לעמוד בכל נסיון ובכל עת, האגרת נכתבה לחזק בני גלות תימן שסבלו מרדיפות הישמעלים, הרמב"ם חיוקם באמונת אמת לעמוד בנסיונות ולקדש שם שמים, מתוך האגרת: כמו כן זכרו מעמד הר סיני שצוינו הקב"ה לזכרו תמיד וגם הזהירנו מלשכחו וציונו ללמד אותו לבניו כדי שיגדלו על תלמודו וכו', ושתראה כבודו עין בעין כדי להעמיד רגלינו לכל ימעדו אשורינו בעתות כאלו כשיתחדש שום רוגז או שמד ח"ו וכו' שלא יזוז לבבכם ולא תחטאו ואתם על בריתכם קיימים ובדתם מחזיקים וכו'. (רמב"ם)

רק השמר לך וגו' פן תשכח וכו' ופן יסורו מלבבך וכו' הכתוב הזה לפי דעתי מצוה לא תעשה לשמור עצמך לזכור מאין באו אליך המצוות שלא תשכח מעמד הר סיני מכל הדברים כדי שתלמד ליראה אותי עד עולם. (רמב"ן)

הגר"ש וואזנר זצ"ל הוסיף נופך לדבריו הקדושים שכן נרמז בלשון הכתוב יום אשר עמדת לפני ה"א בחורב שצריך להודיעם אותו יום ההכנה מר"ח סיון עד מתן תורה באיזה קדושה וטהרה אימה ויראה פחד ומורא קבלו כלל ישראל את התורה בכלל זה את כל קניני התורה והזהירו על הגדרים וסייגים ובפרט מכל מיני תאוות. (הרב וואזנר זצ"ל)

כשמתאר הנהגת החסיד שמצוה את כח דמיונו לתאר במחשבתו את ההדור שבדורות הנמצאות אצלו בעזר הזכרון לדמות אליו הענין האלקי המבוקש כמו מעמד הר סיני ומעמד אברהם יצחק ויעקב בהר המוריה וכמו משכן משה וסדר העבודה והאיך חל הכבוד בבית המקדש וזולת זה הרבה ומצוה השומר לשמור את זה לא ישכחוהו, ולגבי חובת המלמדים שיהיה ירא שמים, יותר מדאי בשעה שמלמד עם הבנים בלבית אש. (הגר"ש וואזנר זצ"ל)

שבת נאך שבועות, העולם רגילים לקרא לשבת זו שבת נאך שבועות - שבת אחרי שבועות בהדגשה שגם בשבת שלאחרי שבועות היא עדיין שבועות כלומר שבשבת שלאחרי שבועות עדיין מושפעים מהשפעת מתן תורה.

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

פקס: 02 - 5325477 02 - 5829688

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

